

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **H. N. A. M. A.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2006, č. j. OAM-1254/LE-03-07-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2007, č. j. 49 Az 62/2006 – 62,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2007, č. j. 49 Az 62/2006 – 62,
se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 15. 11. 2006, č. j. OAM-1254/LE-03-07-2006, jímž mu nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadá stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodu nezákonnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z důvodu vady řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) téhož zákona a z důvodu jiné vady řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Stěžovatel na prvním místě poukazuje na skutečnost, že v zemi původu byl vystaven mučení a nelidskému zacházení ze strany súdánské policie, a to během svého zadržení. Mučení jeho osoby dokládá potvrzení z kliniky, může je doložit svědek, bylo doloženo vlastním psaným prohlášením stěžovatele. O skutečnosti běžné praxe mučení v Súdánu vypovídá také přiložená zpráva Amnesty International a dostatečně medializovaná genocida v Darfúru, která je vedena proarabskými milicemi, džandžavídy, a je namířena na osoby afrikánského původu, jenž má i stěžovatel. Stěžovatel trvá na tom, že se v žádném případě nemůže do Súdánu z důvodu obavy o svůj život vrátit, rozsudek krajského soudu má proto zcela zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení.

Stěžovatel spatřuje hlavní nedostatek řízení ve skutečnosti, že krajskému soudu navrhl celou řadu důkazů, které tento soud nejenže nijak nevyvrátil, ale dokonce se jimi vůbec nezabýval. Slova stěžovatele nevyvrátil ani správní orgán a soud tak vycházel pouze ze správního spisu. Stěžovatel vymezil své důkazní návrhy v doplnění ze dne 30. 1. 2007. Namítá, že přestože bylo řízení vedeno s mučenou osobou, nepovažoval krajský soud za nutné prohlášení stěžovatele, ve kterém popisoval své problémy v zemi původu, přeložit, ani tento důkaz provést. Krajský soud nevyužil důkaz spočívající v tom, že mu stěžovatel nabídl telefonní čísla na kliniku, kde byly léčeny následky mučení, kterému byl vystaven v zemi původu, čímž bylo možno ověřit pravost potvrzení z kliniky, kterou správní orgán zpochybňuje. Krajský soud neuvedl, proč tak nepostupoval, proč tento důkaz považoval za zbytečný. Krajský soud ignoroval důkazní návrh na předvolání svědka, pana M. A.-S. M. A. H., který by mohl potvrdit pravdivost jeho slov, a opět neuvedl z jakého důvodu. Krajský soud nepovažoval za nutné zjistit, jestli v Súdánu vůbec existují nějaká zvláštní zadržovací centra, když stěžovatel uvedl, že byl zadržen ve zvláštních bezpečnostních centrech, nikoli na běžné policii. Stěžovatel také upřesnil, že došlo k záměně jednoho data zadržení.

Stěžovatel dále poukazuje na nespravedlivé a nekvalitní řízení o mezinárodní ochraně vedené na letišti v Praze-Ruzyni a na skutečnost, že dosud nikdy nikomu nebyl na letišti udělen azyl. Dále se pozastavuje nad tím, že až v soudním řízení vyšla najevo skutečnost, že byl obětí mučení a nelidského zacházení. Krajskému soudu je nulová úspěšnost žadatelů na letišti dobře známa z jeho úřední činnosti. Stěžovatel je přesvědčen, že se jedná o systémové pochybení, a je proto na místě, aby tuto chybu korigoval Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí o doplňkové ochraně je zcela nedostatečně odůvodněno. Správní orgán a soud nepoužily ani jednu informaci, která hleděla do budoucnosti a předpověděla bezpečnost návratu stěžovatele do Súdánu, a to ve světle prokazaného již prošlého mučení jeho osoby.

Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě došlo k porušení čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve spojení s čl. 1 Ústavy a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Stěžovatel byl v zemi původu objektem mučení a nelidského zacházení ze strany policie. Soud tuto skutečnost zcela ignoroval a rozsudek proto trpí nejen vadami, ale je v rozporu se závazkem České republiky dodržovat vyhlášené a ratifikované mezinárodní smlouvy. Nejvyšší správní soud na základě takto nedostatečně zjištěného stavu věci vůbec nemůže, dle tvrzení stěžovatele, spolehlivě rozhodnout tak, aby si byl jist, že stěžovatel nebude opět vystaven mučení ze strany státních orgánů Súdánu.

Stěžovatel se rovněž domnívá, že v jeho případě došlo k porušení čl. 4 odst. 3 a odst. 4 Směrnice Rady č. 2004/83/ES. Povinnost stanovená výše uvedenými právními normami, které musí být respektovány a jsou vzhledem ke své konkrétnosti a jasnosti stanovené povinnosti přímo použitelné ve vnitrostátních právních vztazích, dopadá jak na správní orgán, tak na správní soud. Za zmínku stojí ustanovení odst. 4, který uvádí: „Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován (viz stěžovatel – mnohokrát zadržen, mučen) nebo utrpěl vážnou újmu (viz stěžovatel – mučení, stopy mučení na těle) nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování ... „ V tomto světle je ignorace žalobních tvrzení a důkazních návrhů stěžovatele v rozporu s platným právem Evropských společenství a s čl. 1 odst. 2 Ústavy.

Stěžovatel dále poukázal na mylný závěr týkající se jeho pronásledování pro domnělé členství ve straně Al Tamarod. Soudu zřejmě není známo ničeho o konceptu tzv. imputed political opinion, tj. přisouzeného politického přesvědčení. Uprchlík totiž může být pronásledován nejen za skutečné členství v politické straně, skutečnou homosexualitu, atd., ale také za domnělé, přisouzené skutky, přesvědčení a orientaci. Úplně tedy stačí, je-li život či osobní svoboda stěžovatele v nebezpečí pouze z toho důvodu, že v Súdánu je pokládán za člena opoziční strany Al Tamarod. To byl případ stěžovatele a tato vada řízení resultuje rovněž v nezákonnost rozsudku soudu zejména ve vztahu k aplikaci doplňkové ochrany.

Nepřijatelným je také závěr na str. 2 napadeného rozsudku, že stěžovatel nečelil soustavné perzekuci, neboť byl opakovaně v průběhu mnoha let zadržen. A soustavnost perzekuce je ničím nepodložený nesmyslný požadavek správního orgánu a soudu. Příkladem budiž oponent Saddáma Husaina, který byl pronásledován nesoustavně, pouze jedenkrát, v jeden den zmizel a byl zabit. Takže teorii nutnosti „soustavnosti pronásledování“ by měl Nejvyšší správní soud precizně vyjudikovat nebo naopak korigovat toto mylné přesvědčení správního orgánu a soudu. S ohledem na výše uvedené proto stěžovatel navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 8. 2. 2008, v němž popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly ve všech částech výroku vydány v souladu s právními předpisy. Správní orgán odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Námitka týkající se mučení a nelidského zacházení i problému s tlumočnicí je dle názoru správního orgánu uplatněna poprvé až v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud tak nemůže k této nové skutečnosti podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlížet. Dále správní orgán uvádí, že stěžovatel během celého řízení tyto skutečnosti ani neuváděl, dle jeho vlastních tvrzení byl vyslýchán za plentou a jeho zadržení probíhala zcela normálně, dostával jídlo i pití, nikdy nebyl ani zraněn, natož mučen, s výjimkou případu, kdy prchl z demonstrace a při útěku narazil do policejního auta, přičemž si zlomil nohu a byl převezen do nemocnice v Chartúmu. Žádné jiné skutečnosti v průběhu správního řízení netvrdil. Správní orgán se přiklání k rozhodnutí krajského soudu a neshledává žádná pochybení v jeho rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná (ust. § 104a odst. 1 s. ř. s.). Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval ve shora citovaném usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS., kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. A tak tomu je i v souzené věci, neboť krajský soud hrubě pochybil při výkladu procesního práva.

Nejvyšší správní soud proto shledal předmětnou kasační stížnost přijatelnou a v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) konstatuje následující.

Stěžovatel výslovně uplatňuje důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, konkrétně stěžovatel namítá jinou vadu řízení před soudem spočívající v tom, že krajskému soudu v doplnění žaloby ze dne 30. 1. 2007 navrhl celou řadu důkazů, které tento soud nejenže nijak nevyvrátil, ale dokonce se jimi vůbec nezabýval.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. musí žaloba proti rozhodnutí správního orgánu obsahovat též označení důkazů, které žalobce k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Ust. § 77 s. ř. s. pak zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán důkazními návrhy, dále je v souladu s ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodnout, které z navržených

důkazů provede, a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového.

Při posuzování otázky, jak by měl postupovat krajský soud, jemuž byl podán návrh na provedení důkazu výsledkem svědka a dalších shora uvedených důkazů, je nutno předně poukázat na náleží Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaný pod č. 10/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž tento soud uvedl následující. „*Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplývajícímu z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1) nutno rozuměti tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a ke věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu ke hmotněprávním předpisům, které aplikoval, a právním závěrům, ke nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§ 153 odst. 1, § 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zákona č. 1/1993 Sb. ČR. ... Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásady volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§ 221 odst. 1 lit. c/, § 243b odst. 1 a 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95, odst. 1 úst. zákona č. 1/1993 Sb. ČR). ... Ze zmíněných zásad však nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (§ 120 odst. 1 a 2 o. s. ř.).“*

Ve správním soudnictví se obdobně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, když konstatoval, že soud má bezsporně právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (úst. § 52 odst. 1 s. ř. s.), toto právo jej však nezbavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Této povinnosti však v projednávané věci krajský soud nedostál, neboť své rozhodnutí odůvodnil toliko tím, že „*pokud žalobce ať ve své žalobě uvádí, že byl ve vlasti mučen, pak soud jeho tvrzení označuje za ryze účelové. Soud nemohl přehlédnout ani skutečnost, že zcela nové tvrzení žalobce je v příkrém rozporu s jeho předchozími výpověďmi před správním orgánem, v nichž jako jediné své zranění zmínil zlomeninu nohy. Žádný další (byť i jen náznak) ohledně mučení, žalobce nezmiňoval.“* K vlastním návrhům na provedení stěžovatelem navržených důkazů se však již nevyjádřil. Takové zdůvodnění neodpovídá dle názoru Nejvyššího správního soudu výše uvedeným ústavním principům a zákonným ustanovením, neboť je zcela zřejmě pomíjí.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za důležité poznamenat, že stěžovatelem předložené důkazní návrhy v podání ze dne 30. 1. 2007 nejsou v kontextu obsahu žaloby a jejího doplnění ze dne 15. 12. 2006 žádným rozšířením žaloby o nové žalobní body, tím méně pak rozšířením na dosud nenapadené výroky správního rozhodnutí, ale představují důkazy, které stěžovatel označil a navrhl k prokázání svých tvrzení týkajících se mučení a nelidského zacházení ze strany súdánské policie. Soudní řád správní – na rozdíl od případu rozšíření žaloby – pak v žádném ze svých ustanovení neupravuje lhůtu, která by účastníky řízení omezovala v navrhování důkazů.

S ohledem na výše uvedené lze přisvědčit jednotlivým stížným námitkám, že krajský soud neprovedl důkaz spočívající v tom, že mu stěžovatel nabídl telefonní čísla na kliniku, kde byly

lčeny následky mučení, kterému byl vystaven v zemi původu, čímž bylo možno ověřit pravost potvrzení z kliniky, jakož i ignoroval důkazní návrh na předvolání svědka M. A.-S. M. A. H., který by mohl potvrdit pravdivost slov stěžovatele. Ve vztahu k námitce, že nepovažoval za nutné prohlášení stěžovatele, ve kterém popisoval své problémy v zemi původu, přeložit, ani tento důkaz provést, však musí Nejvyšší správní soud uvést, že se stěžovatel mylí v tom, že krajský soud toto prohlášení nepřeložil. Dokládá to obsah soudního spisu, z něhož vyplývá, že krajský soud usnesením ze dne 30. 11. 2006, č. j. 49 Az 62/2006 - 19, ustanovil v dané věci tlumočnickem z arabského jazyka Mgr. E. O. K podání ze dne 30. 1. 2007 přiložil stěžovatel vlastnoručně psané prohlášení v arabském jazyce. Přípisem ze dne 6. 3. 2007, č. j. 49 Azs 62/2006 - 46, zaslal krajský soud originál tohoto písemného prohlášení ustanovenému tlumočnickovi k překladu. Soudní překlad předmětného prohlášení stěžovatele je pak obsažen v soudním spise na č. l. 47 – 49. K takto přeložené listině se však již krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nikterak nevyjádřil.

Z předběžného posouzení důkazních návrhů stěžovatele je zřejmé, že by mohly mít pro zjištění skutkového stavu ve spojení s případným dalším dokazováním podstatný význam. Ve světle výše uvedeného bude též vhodné se vyjádřit k doplňujícím tvrzením stěžovatele, že byl zadržen ve zvláštních bezpečnostních centrech, nikoli na běžné policii. Shora uvedené důkazní prostředky by tedy mohly mít v konečných důsledcích význam při posouzení podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu či v otázce udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b citovaného zákona .

Nejvyšší správní soud též podotýká, že zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by soud ve svém rozhodování měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene. Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto. Žádný z těchto argumentů však napadený rozsudek krajského soudu neobsahuje, ani ho z něj nelze dovodit.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud shledal tuto stížní námitku důvodnou a krajský soud je povinen se v dalším řízení náležitě vypořádat se všemi důkazními návrhy stěžovatele.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozsudku, a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Praze v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu